

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**GABRIEL
SOCACIU**

LUCRAREA

Libris
EDITORIAL
Brașov 2019

Cuprins

Noua viziune	· 7
Creșterea vibrațiilor	· 23
Lumina interioară	· 27
Îndrumări spre tămăduire	· 33
Ritmurile circadiene, orarul organelor	· 41
Apa, ca medicament	· 47
Energia alimentării materiei și etericului	· 49
Metode de protecție energetică	· 67
Informația păcatelor și legilor Divine	· 79
Iertarea păcatelor	· 91
Purificarea corpurilor	· 97
Purificarea sufletului	· 101
Curățarea mintală	· 105
Trecerea	· 109
Bioenergia	· 115
Mesajul	· 121
Trezirea	· 131

Noua viziune

Se spune că oamenii nu reușesc să se adapteze vibrației noilor dimensiuni ale Pământului. Aceste vibrații sunt alinate iubirii, compasiunii, toleranței. Sunt vibrații înalte, pe care le simțim și noi în momentele de tăcere ale sufletului. Sunt vibrații pe care nu le simt cei ce dorm somnul adânc al ignoranței și al îndepărtării de esența lor.

Pământul are nevoie ca de aer de aceste noi vibrații pentru a se decontamina de tot ce este negativ și distrugător. Este protecția lui în fața răului cu care l-am înconjurat în încercarea noastră de a controla.

Se spune că doar anumiți oameni vor supraviețui noilor paradigme. Sunt cei aleși și cei care au ales la rândul lor. Sunt cei care au ales să trăiască în Lumină. Au ales Adevărul. Au lăsat întunericul să alunece pe lângă ei, au lăsat fricile să treacă în zborul lor haotic, și-au aliniat gândurile cu cele ale entităților de lumină.

Ei se aliniază la noile vibrații care îmbracă Pământul în încercarea de a birui ceea ce oamenii au construit din ignoranță și frică.

Haosul, bolile, suferința oamenilor nu înseamnă involuția lor, ci folosirea incorectă a noilor vibrații. Altfel spus, ei se alimentează cu energie dintr-o priză veche, cu curent ce nu mai rezonază cu noile vibrații. Acesta este un motiv pentru care oamenii se simt tulburați, confuzi, apăsați. Pentru a folosi cum trebuie vibrațiile mai înalte, omul trebuie să înceapă să-și asculte intuiția, poarta sufletului. Să scoată în afara sa gândurile ce formează în jurul lui forme negative și viitoare programe. În primul rând să înceapă cu el însuși, fără să țină cont de haosul pe care îl vede în jur. Dincolo de negura „văzută” cu ochii obișnuinței se ascund culori, imagini și sunete ale lumii vii cu adevărat.

Omul trebuie să aibă grijă de igiena minții sale. Să cântărească de mai multe ori gândul pe care îl emite. Acesta îmbracă o formă. Universul este plin de astfel de forme gând. Ele creează stări, predispoziții, percepții. În spatele simțurilor obișnuite se ascund altele, din ce în ce mai subtile, mai diversificate. Dacă omul primitiv avea nevoie acută de ascuțirea simțurilor grosiere, omul evoluat poate accesa imediat o informație mai complexă. Este natura lui de a primi informația vremurilor sale.

Conectarea se face prin undele trimise prin gânduri, intenții și vorbe. Atunci când le folosește cum trebuie,

acestea devin forme ce purifică, transformă, călăuzesc. Apare astfel adevărata vindecare, a conectării cu ceea ce deja a fost creat pentru eliberarea noastră.

Mă adresez conștiinței tale. Suferința ta este o îndepărtare de la Calea ta. Și eu am rătăcit acest drum și știu ce înseamnă suferința îndepărtării de Creator.

Boala pe care o ai nu are numai părți rele. Ea ar putea să-ți deschidă ochii asupra ta cu adevărat, să-ți descoperi interiorul, camerele lui ascunse de atenția și grija ta. Te poți cunoaște mai bine, îți poți alocă mai mult timp de acum încolo.

Oricât vei încerca să desparți suferința de propria ta persoană nu vei reuși decât să-ți adâncești rana. Suferința este a ta, este parte a structurilor, țesuturilor, organelor, celulelor tale. Se hrănește din emoțiile, gândurile, intențiile tale, din dialogul cu lumea interioară și cu energia din jurul tău. Îndepărtând-o ca pe un obiect străin îți vei involbura și mai mult cugetul, trăirile, sentimentele. Așa că ia această suferință ca pe un copil al tău nemângâiat, strânge-l la piept și observă ceea ce simți.

Și eu am fost în situația ta. Am căutat mereu în exterior vindecarea, tămăduirea. Am alergat din medic în medic, am așteptat ca pastilele să facă treaba în locul meu. Așteptăm salvarea de la un Dumnezeu exterior, care să coboare din Ceruri și să facă minuni cu mine, cu suferința mea. Minuni chiar există, să nu mă

înțelegi greșit. Însă acestea se întâmplă ori de câte ori lași sufletul să le primească și să facă rod. Se întâmplă când te abandonezi Celui ce te-a trimis pe acest pământ să trăiești, să crezi, să înveți, să descoperi. El decide drumul tău, momentul vindecării, destinul, viitoarea destinație. Menirea ta este să-L asculți cu sufletul, cu mintea și cu întreaga ființă, să-L accepți în totalitate, fără a te opune.

Omul bolnav asta face, se opune la nesfârșit propriei creații, propriului Dumnezeu. Din acest motiv rățăcește de Cale, este trist, neputincios și fără viață.

Și tu ai o lucrare a ta, pe care o vei înțelege într-o zi. Toți avem o lucrare, o misiune personală. Nu este nimic din ce tu nu cunoști deja. Informația este în tine, în ființa ta, ea trebuie doar redescoperită, adusă la lumină. Ea trebuie eliberată de toate fricile, grijile și limitările puse între tine și Creația ta.

Am venit pe Pământ, ca și tine, pentru evoluție și învățare, respectând legile Tatălui Ceresc. Dacă mă întrebi dacă sună prea dur cuvântul lege este pentru că doar necunoașterea noastră o face să sune așa. Dacă le-am urma cu adevărat ele ni s-ar părea blânde ca surâsul unui copil, nevinovat ca imaginea lui.

Suferința pe care o ai este o corectură, nicidecum o pedeapsă. Ți se deschid ochii mai larg ca să privești altfel lumea în care trăiești. Ceea ce numești boală vine cu un scop bine definit. Dacă o să observi locul (organul,

țesutul) în care ai această suferință o să înțelegi și mai bine mesajul ei, ceea ce ai făcut greșit față de creația ta și lumea vie din jur. În primul rând nu te gândești la boală ca la ceva ce te distruge, care îți face rău. Suntem obișnuiți să ne urâm și învinovățim afecțiunile, să le privim ca pe niște corpuri străine de noi înșine. De multe ori oamenii învinovățesc soarta, destinul, genele, cred că este normal să aibă aceeași boală ca cea a tatălui sau a mamei, ori a fratelui sau a bunicilor.

Există o strânsă legătură între corpurile subtile (eteric, astral) și afecțiunile pe care le ai. O legătură între ceea ce ești și ceea ce trebuie să fii, sau ai putea fi în raport cu energiile din jurul tău. Acestea curg, creează, se mișcă într-o armonie deplină, au muzica și sunetele lor, înțelesurile și informația vieții. Toate acestea te includ și pe tine. Însă dezechilibrele create de gânduri, emoții, vorbe, fapte produse în aceste straturi fine duc la deformări și deteriorări ale câmpurilor tale energetice.

Supărarea, ura, invidia, învinovățirea, tristețea profundă, descurajarea și multe alte “proiecții” aruncate în lumea din tine și din jurul tău îți modelează structurile energetice. În încercarea de a se reechilibra față de mediul și energiile în care trăiește, omul “primește” anumite blocaje, ca niște supape, care nu sunt altceva decât mecanisme de autoapărare în fața unor căderi mai puternice.

În mod paradoxal, el luptă chiar împotriva simptomelor ce indică dezechilibrele și țin corpul pe o linie de plutire. Infecțiile, durerea, febra, oboseala cronică, insomniile, constipația, alergiile, bolile autoimune sunt răspunsuri la prezența acestor blocaje în biocâmpuri. Ele nu trebuie anihilate forțat, așa cum face medicina modernă, actuală.

Suprimarea lor fără rezolvarea cauzelor nu face decât să adâncească suferința și agresivitatea interioară a celui suferind.

Boala se poate retrage pe anumite perioade din stratul fizic, iar cel “tratată” începe să se simtă mai bine, să spună că medicamentele își fac efectul. Însă boala nu face altceva decât să se retragă și mai adânc în corpurile subtile ale omului, informația ei continuă să lucreze, să avertizeze. Atunci când se declanșează din nou în corpul fizic simptomele devin și mai puternice, omul își adâncește suferința, iar durerile, stările de rău și slăbiciunile pun stăpânire pe viața sa. Pentru a corecta (nu anihila!) ceea ce este numită „boală” este nevoie, în primul rând, de cunoașterea legilor subtile ale Creației (Natura vie, Univers, Lumea Necreată)

Orice emoție negativă ce creează un dezechilibru acestora duce la o corectare a câmpurilor celui în cauză. Supărarea, orgoliul, mânia, învinovățirea și multe alte stări perturbatoare au efectul unor pietricele aruncate pe o apă limpede, imaculată.

Valurile create influențează lumea energetică a emitentului în permanență. De aceea este bine să ne corectăm aceste emoții negative ce vin din tot ceea ce este dictat de Ego (încercarea de control și împotrivirea individului în fața propriei Creații).

Principiile Ego-ului sunt contrare legilor acceptării și iubirii și sunt bazate pe încercarea de delimitare continuă între “Eu” și Unica Sursă de Viață și Energie. Dorința de a controla, fricile fără temei, îngrijorarea excesivă, competiția, orgoliul îl îndepărtează pe om de sursa vieții sale, de sufletul primordial. Orgoliul și mândria sunt componente ale Ego-ului care influențează subtil toate celelalte stări de spirit. Competiția, etichetarea, bârfa, invidia, lăcomia sunt efecte ale acestei exacerbari ale Ego-ului, ele duc la înstrăinarea ființei umane de însăși natura și esența lui. În societatea modernă, notarea elevilor, premiile și alte modalități de stimulare a importanței personale (componentă a Ego-ului) adâncesc diferențele dintre indivizi și creează superioritate sau inferioritate. Așa se întâmplă apoi cu individul devenit matur, care se separă de câmpurile sale de protecție Divină prin exacerbarea orgoliului și a celorlalte caracteristici ale Ego-ului, care duc la egoism sau egocentrism, lăcomie, competiție, control și manipulare.

Înlăturarea continuă a efectelor Ego-ului și a înstrăinării produse de acesta duc la trezirea omului, la

creșterea capacității sale de a conștientiza că este parte a unui întreg, nu separat și independent față de acesta. El începe să-și aducă atenția în interiorul ființei sale, ascultă de acolo mesajele transmise, începe un dialog cu Sinele său.

Respirația profundă, de la nivelul abdomenului, crește capacitatea energetică a corpului său astral, care primește informații din ce în ce mai complexe, pe măsură ce omul avansează în cunoașterea sa interioară.

Atenția la respirație este atenția la Sursa primordială. Adevărata conectare se face prin atenția continuă la respirație, la fiecare inspir și expir. Prezența continuă asupra acestui proces este o adevărată rugăciune în mișcare. Sunt mulți oameni care meditează sau se roagă o oră pe zi, ei cred că este suficient, iar apoi se aruncă în ritmul haotic al vieții fără să mai fie atenți la respirație, la ritmurile interioare ce generează gânduri, stări, emoții.

Atunci când omul este prezent și atent la Sinele său, el se află în dialog cu Sursa sa de energie, informație și viață. Devine un canal deschis, este îndrumat, călăuzit, apărat. Protecția Divină îl înconjoară, îi învâluie corpul cu o barieră protectoare. Mulți oameni care pierd această protecție prin destructurări ale sufletului primordial sunt expuși la accidente, la ceea ce ei numesc ghinioane sau împotriviri repetate. Sunt corecții fizice sau psihice, sunt întâmplări care apar în mod repetat, sunt avertismente că drumul nu este unul corect.

Felul în care respiră un om, numărul de respirații pe minut, atenția sau neatenția la acest proces al vieții arată cât de conectat este omul la Divinitate, la ritmurile ei. Oamenii bolnavi au o respirație superficială, ei respiră de undeva, de la nivelul toracelui. Cu cât respirația este mai anevoioasă sau superficială, cu atât un om este mai deconectat de la Sinele său.

Dacă suferința este la inimă să știi că ai întrerupt comunicarea cu sufletul tău, partea eterică a inimii organice.

Sufletul este însuflețirea, viața în duh. Scânteia lui trezește la viață, naște pasiuni, iubiri, dorințe.

Mulți confundă iubirea de Sine umană cu iubirea de Sine Divină. Avem un Sine omenesc, cu instincte, forțe motrice, energii telurice și un Sine Divin superior, care face legătura cu Universul și cu întreaga Creație. Cu cât ajungem să fim mai puțin dependenți de Sinele uman, cu atât transferăm mai multă energie spre centrii superiori. Cei care își iubesc Sinele uman mai mult decât pe cel Divin pot lesne deveni egoiști, egocentrici, orgolioși.. Ca să ajungi să iubești mai mult partea Divină trebuie să renunți treptat, cu conștientă, la părțile din Sinele uman. Atunci când faci fapte bune, când îi ajuți pe cei din jur faci un astfel de transfer de energie. Când postești pentru curățarea propriului suflet, când o faci pentru un semen, când te rogi, când faci ofrande, cedezi din Sinele uman Sinelui Divin. Când renunți la ceva de preț pentru

tine din plan material, uman, crești rezerva în partea superioară. Orice renunțare conștientă alchimizează energiile interne, le transformă. În acest fel vinovățiile, rușinile, regretele, invidiile, care aparțin Sinelui inferior, se pot transforma, în timp, în mulțumire, recunoștință, pace, iubire, stări ale Divinului, ale desăvârșirii.

Ai blocat această comunicare cu iubirea ca să te protejezi de suferință. Însă suferința ta nu venea decât din necunoașterea IUBIRII. Doar credeai că iubești, însă ceea ce simțeai era de fapt o dependență, o nevoie a simțurilor tale primare, o dorință de a nu fi abandonat, părăsit. Cereai ceva în schimb pentru iubirea ta, aveai așteptări, frustrări, condiționări. Iubirea nu este însă o cerere, un schimb, un troc sentimental. Ea este doar o stare de a fi, de a trăi grația Divină.

La început te iubești pe tine, apoi pe familia pe care o ai. Îți iubești părinții, copiii, partenerul, iubești așa cum ai văzut de la alții, așa cum te-a învățat societatea. Însă iubirea adevărată este pentru toată Creația. Când iubești cu adevărat o faci pentru fiecare fir de iarbă, gănganie, pentru fiecare răsărit și apus.

Iubești culorile cerului, pământul și roadele lui. Iubești fără să delimitezi, fără să ceri ceva în schimb. Oferi și primești continuu, fără opreliști, fără așteptări. Îți deschizi sufletul spre ceea ce este în interiorul tău, spre Natura vie. Te contopești cu ea, o lași să se exprime așa, nefardată, vie, spontană, creativă. Nu te va răni nici